

Mors møde

Lille Lene gik hen ad fortovet med sin mor i hånden. Mor havde travlt, så hun gik et halvt skridt foran Lene hele tiden, og Lene måtte småløbe for at følge med. "Kom nu, Lene. Du bliver nødt til at skynde dig noget mere. Ellers når vi ikke bussen." Lene var ligeglad med, om de nåede bussen. Faktisk ønskede hun slet ikke at nå den. Hvorfor skulle hun pludselig passes hele lørdag eftermiddag, hvor mor og hun altid var sammen efter en lang uge i børnehaven? Og så skulle hun endda passes af en vildt fremmed dame, som mor arbejdede sammen med. Hvorfor kunne fru Rasmussen i stuen ikke passe hende? Det plejede hun altid gerne at ville. Alt dette tænkte Lene bare; for mor så meget bestemt ud, og desuden havde Lene spurgt derhjemme hele formiddagen.

De nåede lige akkurat bussen og fik heldigvis en siddeplads hver. Mor satte sig træt ned og pustede efter den anstrengende tur. Hun så på Lene. "Så, så, Lene. Se nu ikke så sur ud. Vi nåede det jo." Mor prøvede at smile opmuntrende, men Lene så godt, at hun havde svært ved at smile. "Mor, hvad skal du, og hvorfor skal jeg passes af hende Kirsten?" "Jamen Lene. Jeg har jo fortalt dig, at fru Rasmussen ikke kan passe dig i dag, fordi hun skal besøge sin søster på hospitalet." "Hun kunne da bare tage mig med. Jeg kender da godt hendes søster." "Nej, det er ikke så godt. For hun er meget syg. Nu snakker vi ikke mere om det."

"Hvor skal du hen, mor? Det har du ikke sagt endnu." "Lene, jeg skal til et møde. Mere kan jeg ikke fortælle dig. Det er meget vigtigt for mig. Derfor er jeg sådan lidt træls lige nu. Jeg er nervøs for, hvordan det skal gå." Lene accepterede den forklaring. Hun vidste godt, hvordan det var at have sommerfugle i maven, når der skulle ske noget helt specielt, som hun var lidt bange for, fordi hun ikke rigtig kendte noget til det.

Kort efter stod de af bussen og gik et par minutter, til de nåede hen til Kirsten. Kirsten ventede dem åbenbart på dette tidspunkt, for hun åbnede døren, før de nåede at ringe på. "Hej med jer. Kom indenfor. Jeg så jer fra vinduet. Dav, Lene. Jeg hedder Kirsten. Jeg har glædet mig, til du kom. Din mor har fortalt så meget om dig."

De havde blot været der nogle få minutter, før mor sagde, at hun blev nødt til at gå med det samme. Hun så til sin lettelse, at Lene og Kirsten allerede var ved at være på bølgelængde. Lene havde opdaget Kirstens klaver, og det var lige noget. Mor sagde farvel og smuttede ud ad døren. Kirsten råbte efter hende: "Pøj, pøj!"

De næste timer gik hurtigt for Lene og Kirsten. De spillede og sang, og Kirsten fortalte historier. Kager fik de også. Klokkeren fem ringede telefonen, og Kirsten tog den. Der blev blot udvekslet få ord. Bagefter sagde hun, at det var Lenes mor, der sagde, at hun ville være der om en time.

Der er flere historier på Bodil Waldstrøms hjemmeside: www.bodilw.dk

Kirsten smilede glad. "Og hun har en overraskelse med til dig." Lene kunne næsten ikke vente, til timen var gået. Hun prøvede at lokke noget ud af Kirsten, men forgæves.

Mor kom løbende op ad trappen, og da hun kom ind i entréen, så Lene, at der var sket noget meget godt, for hendes mor smilede og strålede på en særlig måde. "Mor, hvor er overraskelsen?" "Nede i bilen dernede." Mor pegede ned på en bil, smilede til Kirsten og undskyldte, at de straks måtte gå, men Kirsten forstod og smilede indforstået. "Kom igen en anden gang, Lene. Jeg synes, vi havde det dejligt." Lene smilede og sagde, at det ville hun gerne.

De tog afsked, og Lene og mor skyndte sig ned ad trappen. Udenfor var det Lene, der var forrest, for hun havde set, at den overraskelse, der var i bilen, var hendes far, som hun ikke havde set i flere måneder. Far og mor havde skændtes meget dengang, men nu var de nok blevet gode venner igen, tænkte hun. Og det var de.